MOORD ONDER DE MISTLETOE

MAYBRIDGE MOORDMYSTERIES
BOEK 2

LIZ FIELDING

VERTAALD DOOR
IRIS RIPPERDA

WONDERLAND
PUBLISHERS

Copyright © 2023 Liz Fielding
Copyright vertaling © 2026 Wonderland Publishers BV
Oorspronkelijke titel: *Murder Under the Mistletoe*
Vertaling: Iris Ripperda
Omslagontwerp: Barbara van Ruyven | Bij Barbara
Omslagbeeld: Shutterstock

ISBN 978-90-83770-468

NUR 331

All rights reserved, including those for text and data mining, AI-training and similar technologies.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

Dit verhaal is fictie. Namen, personages, bedrijven, organisaties en gebeurtenissen – tenzij in het publieke domein – zijn afkomstig uit de verbeelding van de auteur of worden in fictieve zin gebruikt. Elke gelijkenis met echte personen, levend of dood, gebeurtenissen of locaties is volstrekt toevallig.

www.wonderlandpublishers.nl

Opgemaakt met Vellum

HOOFDSTUK 1

'Mistletoe?' herhaalde Abby Finch aan de telefoon. Ze viel bijna achterover van verbazing. Dit was wel het laatste dat ze van Penny Henderson had verwacht.

'O, het is niet voor mij.' Penny klonk ontzet bij het idee alleen al. 'Ik zit in het team dat de parochiezaal van St. Bart's versiert voor Kerstmis en ik vermoed dat de meer romantische types binnen de lunchclub voor senioren hopen dit jaar de zeer begeerlijke Gregory Tatton onder hun kerstboom te aan te treffen.'

Haar toon suggereerde dat ze zich moesten laten nakijken.

Penny, een weduwe, had de cottage van haar overleden zus geërfd en was pas onlangs naar Maybridge verhuisd. Ze was lid geworden van de lunchclub om nieuwe vrienden van haar eigen leeftijd te vinden, maar ze was niet op zoek naar een nieuwe man in haar leven. Zelfs niet de zeer begeerlijke Gregory Tatton.

Abby kende de man niet, maar ze had hem op diverse evenementen gezien en ondanks Penny's reactie begreep ze de aantrekkingskracht.

'Het is een algemeen erkende waarheid, Penny,' plaagde Abby, 'dat een zilvervos zal worden opgejaagd door lunchclubweduwen die het comfort missen van een man in huis.

Het is geen toeval dat er een giftige spin bestaat die zwarte weduwe wordt genoemd.'

'Is dat zo?' Penny had nu moeten lachen. 'Hij ziet er wel goed uit, hoor,' gaf ze met tegenzin toe. 'Ik kan meer dan één weduwe bedenken die hem graag wil strikken.'

'Maar jij niet?'

'Geloof me, één keer was genoeg.' Haar overtuiging was luid en duidelijk. 'Ik laat mij nooit meer commanderen door een man, zelfs niet door iemand die nog een volle bos haar en zijn eigen tanden heeft.'

'O?' Penny was een lieverd, maar zo negatief over mannen dat Abby zich niet kon inhouden en vroeg: 'Was je zo dicht bij hem dat je zijn tanden goed kon zien?'

Eindelijk moest Penny lachen. 'Je weet best dat ik receptioniste ben geweest bij een tandartspraktijk. Ik kan echte al van verre herkennen.'

'Nou, ik weet niet of het aan zijn tanden lag, maar Pam Lewis was helemaal in de wolken toen ik haar een paar weken geleden zag nadat hij haar had uitgenodigd voor een kopje koffie in de Buttery. Om eerlijk te zijn was ik een beetje verbaasd. Ze moet een stuk ouder zijn dan hij. Ik had de indruk dat de meeste mannen op datingsites op zoek waren naar een jonger iemand.'

Veel jonger.

Abby was door haar inmiddels overleden man verlaten voor een vrouw die slechts negen jaar ouder was dan Lucy, hun zeventienjarige dochter. Dus Abby wist maar al te goed waar ze het over had.

'Blijkbaar niet,' zei Penny. 'Ik kreeg een paar weken geleden een uitnodiging om koffie met hem te drinken.'

Dat verbaasde Abby in het geheel niet. Penny mocht dan in de zestig zijn, maar ze was slim, aantrekkelijk en goed gezelschap. Toch was haar terughoudendheid om iets met een man te beginnen begrijpelijk. Ze had een wrede vader en een waardeloze echtgenoot gehad en haar zus was als meisje misbruikt. Nadat ze haar kleinzoon onder haar hoede had

genomen en naar Maybridge was verhuisd, maakte ze er het beste van in het leven, op haar eigen voorwaarden.

'Ik neem aan dat je hem niet hebt aangemoedigd?'

'Absoluut niet, maar door de manier waarop hij glimlachte en zei dat hij me zou spreken als ik ontvankelijker was, kreeg ik zin om hem een klap te verkopen.'

'Ontvankelijker? Dat is een beetje eng,' vond Abby ook.

'En zijn uitnodiging viel toevallig samen met de afwikkeling van de nalatenschap van mijn zus. Je mag me cynisch noemen, maar ik vermoed dat het feit dat ik Molly's cottage had geërfd de aantrekkingskracht was en niet mijn blauwe ogen.' Ze was even stil en voegde eraan toe: 'En Pam heeft dat mooie appartement in Spencer Court.'

'Bedoel je dat dat de enige reden is dat hij in haar geïnteresseerd is?' vroeg Abby geschokt.

'Ik ben erg dol op Pam,' zei Penny, 'maar laten we eerlijk zijn, ze is niet bepaald de slimste en Gregory Tatton heeft ze voor het uitkiezen.'

'Als dat is waar hij op uit is, zal hij teleurgesteld worden.' Zodra hij zou ontdekken dat het appartement na Pams overlijden bij de boedel van de familie Finch gevoegd zou worden, zou hij snel zijn interesse verliezen, realiseerde Abby zich.

Penny was een van de weinigen die daar meer van wist. 'Als er kans op was geweest dat hij Pams appartement in handen zou krijgen, had ik het eerder gezegd. In de tussentijd kan het geen kwaad als hij een paar weken aardig tegen haar doet.'

Misschien niet. Maar de arme Pam zou gekwetst worden en verward zijn en het zichzelf kwalijk nemen als hij haar liet vallen. Abby vroeg zich af of ze haar een voorzichtige hint moest geven.

Er zouden hoe dan ook tranen vloeien. Het enige wat ze kon doen, bedacht ze, was klaarstaan met tissues en chocoladekoekjes als het onvermijdelijke zou gebeuren. Ze veranderde van onderwerp.

'Gaan jij en Cal naar jullie familie met de feestdagen?' vroeg ze. 'Of komen ze hierheen?'

Cal, Penny's achttienjarige kleinzoon, was niet alleen ingeschreven als Abby's leerling via een overheidsregeling, maar ging ook uit met Lucy.

'Geen van beide. Cals moeder heeft een nieuwe man in haar leven en de twee zullen een romantische kerst vieren op een plek waar de zon heet is en de drank goedkoop…' Ze zuchtte. 'Ik heb mijn lesje de eerste keer geleerd, maar mijn dochter is een eeuwige optimist. Het zal in tranen eindigen, zo gaat het altijd, omdat ze steeds weer op hetzelfde type valt, maar op dit moment is ze in de wolken.'

'Duimen dan maar voor een betere uitkomst deze keer,' zei Abby. Ze realiseerde zich dat Lucy al moest weten dat Cal in Maybridge zou zijn met kerst en gewoon het juiste moment afwachtte om voor te stellen dat hij en zijn oma een dag met hen zouden doorbrengen.

Dit was duidelijk het juiste moment.

'Als jij en Cal deze kerst in Maybridge zijn, kom dan een dagje naar ons toe. Lucy gaat iets vegetarisch maken, dus Cal zal het aan niets ontbreken. De rest van ons krijgt alle kalkoen en chipolataworstjes met spek die we op kunnen.'

'Abby… Weet je het zeker?'

'Absoluut.' Haar huwelijk met Howard was al lang voorbij, maar het zou de eerste kerst voor de kinderen zijn na de dood van hun vader en dat zou zwaar voor hen zijn. En Penny's overleden zus Molly had echt bij de familie gehoord. Ze zouden haar allemaal missen. 'Hoe meer zielen, hoe meer vreugd,' verzekerde ze haar, 'hoewel ik niet kan garanderen dat het een volledig traanvrije aangelegenheid zal zijn.'

'We hebben dit jaar allemaal met verlies te maken gekregen,' zei Penny wijs. 'Een paar tranen zijn onvermijdelijk. Kan ik iets meenemen? Ik heb een kerstcake die alleen nog maar geglazuurd hoeft te worden. En ik kan kerstpasteitjes maken.'

'O, perfect. Ik loop zo achter met alles. Heb je nog nagedacht over het opzetten van een thuisbakkerij? Ik zou graag

betalen voor wat van je lekkers voor mijn borrel op de zaterdag voor Kerstmis.'

'Het is een project voor het nieuwe jaar.' Penny leek te aarzelen. 'Ik wilde Lucy vragen of ze wat flyers voor me wil ontwerpen. Ik weet dat ze binnenkort examens heeft, dus ik wilde het idee eerst aan jou voorleggen. Zeg het maar hoor als je niet wilt dat ik haar afleid als ze moet studeren.'

'We kunnen allemaal wel wat afleiding gebruiken, Penny.' Lucy, die haar zinnen had gezet op een carrière in grafisch ontwerp en marketing, zou bovendien de uitdaging geweldig vinden. 'Zorg er alleen voor dat je genoeg vraagt voor je baksels om winst te maken.'

'Die preek heb ik al van Cal gehad, maar jij krijgt familietarief. Laat me weten wat je wilt en dan komen we er wel uit.'

'Bedankt. Het is een hele oplichting dat jij het wilt doen.' Toen herinnerde ze zich waarom Penny had gebeld en zei Abby: 'Dus, mistletoe. Wanneer heb je die nodig?'

'Morgenmiddag?'

'Woensdag?' vroeg Abby nadenkend.

'Lukt dat? Na de seniorenlunch op zaterdag is het nonstop feest in de zaal, dus komen vrijwilligers van alle groepen die de zaal gebruiken samen om de versieringen op te hangen en de boom op te tuigen. Het spijt me dat het zo kort dag is. Trish kwam er pas vijf minuten geleden mee.'

'Trish?'

'Trish Porter. Ze is serveerster in het café van de boekwinkel?'

Abby probeerde zich de vrouw voor de geest te halen. 'Ik denk dat ik haar weleens op inzamelingsacties heb ontmoet. Is zij een van degenen die een oogje op Gregory Tatton hebben?'

'Dat denk ik wel. Ze is altijd bezig voor Gregory, bakt taartjes voor hem, breit… Ik heb haar gepolst voor het idee om taarten te leveren aan het café van de boekwinkel.'

'Dat is een geweldig idee,' zei Abby bemoedigend.

'Trish werkt er alleen, maar ze zei dat ze wel wat kant-en-

klare spullen inkopen van lokale producenten en bood aan om mij aan te bevelen bij de eigenaar. Ze belde net om me te laten weten dat hij een prijslijst wil zien. Hoe dan ook, toen vroeg ze me of je misschien wat mistletoe had. Voor wat, hoort wat…'

'Natuurlijk, geen probleem. Er staat genoeg in de boomgaard bij de Lodge. Er zitten veel bessen aan de hulst dit jaar en ik heb wat takken die ik goud heb gespoten in mijn werkplaats. Die neem ik ook mee.'

'Wat aardig van je, Abby. Ik zal het Trish laten weten.'

'Ik zal ze morgen op weg naar huis bij de zaal afgeven. Het zal na vieren worden,' waarschuwde ze. 'Ik had wel willen helpen met de versieringen, maar ik moet Sophie van school halen.' Het was voetbaltraining en haar jongste was een fanatiek lid van het team.

Toen Abby het gesprek beëindigde, bedacht ze dat ze Izzy Hamilton moest bellen om te vragen of ze iets uit de tuin nodig had om haar huis mee te versieren.

Ze had de glamoureuze jonge vrouw waarvoor haar overleden echtgenoot was gevallen niet meer gezien sinds de doop van het meisje dat hij had verwekt.

Abby had Izzy geholpen tijdens de bevalling en ze hadden een onwaarschijnlijke band gekregen. Hoewel ze vermoedde dat Izzy spijt zou krijgen en dat haar hormonen haar parten hadden gespeeld toen ze er na de geboorte op had aangedrongen dat Abby de peettante van May moest worden, was het kind een halfzusje van haar eigen kinderen Lucy, Tom en Sophie. Zij zouden met May kunnen praten, als ze ouder was, over de vader die ze nooit zou leren kennen.

HOOFDSTUK 2

In de parochiezaal was het een drukte van belang. De zaal zag er al feestelijk uit toen Abby even na half vijf met de mistletoe aankwam. Ze zag Penny niet, maar Abby's buurvrouw Beattie, die samen met haar partner June een van de ramen versierde, merkte haar op.

'Hoi, Abby! Kom je helpen?' riep ze en vestigde zo de aandacht op haar komst.

'Nee, ik kom alleen iets afgeven,' antwoordde ze. Ze wilde snel weg, voor iemand haar probeerde te strikken.

Lisa Callaghan, die de welpen leidde, en Fiona Keane, de vrouw van de pastoor, legden in een rustig hoekje de laatste hand aan de grot van de kerstman. Ze liep snel de zaal door om zich bij hen te voegen, in de hoop dat iemand lang genoeg zou stoppen met het besproeien van het dak met kunstsneeuw om haar te verlossen van haar groen.

'Hoi, Lisa, Fiona. Penny heeft hierom gevraagd,' zei ze. 'Of eigenlijk heeft Trish haar gevraagd.'

'Ze zijn allebei in de keuken om die grondig schoon te maken voor de cateraars zaterdag komen,' vertelde Fiona haar.

'O, oké. Dan zullen ze hier niet mee lastiggevallen willen worden. Kan ik dit bij jullie laten?'

'Lieve hemel, Abby,' zei Lisa lachend toen ze zich omdraaide en zag wat ze bij zich had. 'Dat is wel heel veel mistletoe!'

'Vind je dat ik overdreven heb?' vroeg Abby. 'Ik dacht dat het mooi zou staan in bosjes langs de balken.' Toen grijnsde ze ook. 'De traditie is dat je elke keer dat iemand gekust wordt een bes weghaalt, wat lastig kan zijn als ze zo hoog zitten. Ik wil geen ongelukken op mijn geweten hebben.'

'Nou, om ongelukken te voorkomen zal ik wat afknippen en aan de stoel van de kerstman vastmaken.' Lisa lachte nog steeds terwijl ze een schaar uit haar schortzak viste en een flink stuk afknipte. 'Ik weet dat sommige senioren hem netjes willen bedanken voor zijn cadeaus, en ze zouden veilig op zijn schoot moeten kunnen zitten.'

'Echt, Lisa…' Fiona's spuitbus met nepsneeuw liet een afkeurend geluid horen terwijl ze zich weer richtte op haar taak om de grot te versieren, waardoor Lisa en Abby nog meer moesten lachen.

'Het is gewoon een beetje voor de lol,' hield Lisa vol. 'En ik weet zeker dat de pastoor geen bezwaar heeft. Bruiloften zijn goed voor de zaken.'

'Een bruiloft is geen zaak, het is een heilig sacrament,' herinnerde Fiona haar nogal scherp, terwijl ze flink met haar spuitbus schudde en het nogmaals probeerde, zonder resultaat. 'Ik schijn geen sneeuw meer te hebben en het dak is nog maar half af.'

Abby kende Fiona niet goed. Ze hadden elkaar ontmoet bij geldinzamelingsacties waar ze had gestaan met een plantenkraam en ze spraken elkaar bij de voornaam aan, maar in haar familie was de kerk alleen voor bruiloften, doopfeesten en begrafenissen.

Kerstmis was duidelijk een drukke tijd in de pastorie en ongetwijfeld zou veel van het extra werk op de vrouw van de pastoor neerkomen, die, niet verrassend, een beetje gestrest leek.

'Misschien kan wat van die hulst en klimop de kale

plekken verdoezelen,' stelde Lisa snel voor en ze begon in de tas die Abby had meegenomen te rommelen. Ze haalde er lange strengen klimop uit, maar stopte toen ze met goudverf bespoten gedroogde zaadknoppen en bloemen vond. 'O, deze vind ik prachtig! Ik zou er nooit aan gedacht hebben om hortensiabloemen te bespuiten.'

'Ik heb een paar weken geleden een heleboel bloemen afgeknipt in die droge periode,' vertelde Abby haar. 'Toen ze eenmaal gedroogd waren, heb ik ze met goudverf bespoten en kerstboeketjes gemaakt om aan mijn klanten te geven.'

'Die klanten zijn bofkonten. Het is te laat voor dit jaar, maar je hebt me geïnspireerd met cadeau-ideeën voor de volgende kerst. Wat zijn dit voor stekels?' vroeg Lisa, nog steeds gravend in de tas.

'*Ricinus*. Wonderboom,' vertelde Abby haar.

Fiona draaide zich om. 'Is dat niet giftig?'

'Ik zou je niet aanraden het op te eten,' zei Abby droogjes. 'Vooral de zaden niet. Die heb ik verwijderd, en zo geschilderd zijn ze veilig genoeg. Ik was verrast ze te vinden. Normaal overleven ze niet van het ene jaar op het andere, maar de laatste winters waren zo zacht dat ze zich hebben uitgezaaid. Ze hebben zowat een van de borders in Linton Lodge overgenomen. Ik zal degene die het huis koopt moeten waarschuwen.'

Niet dat er tot dusver veel interesse was.

'Het weer is gek. Ik had rozen tot de vorst deze week toesloeg,' vertelde Lisa haar. 'Misschien kunnen de vrouwen die tafeldecoraties maken deze gebruiken.' Ze keek om zich heen en zuchtte. 'Maak daar maar "die *ene* vrouw die de decoraties zit te maken" van. Ik denk niet dat je een half uurtje kunt missen–'

'Het spijt me echt, maar ik moet Sophie ophalen.'

Lisa zuchtte. 'Het was te proberen.'

'Zaterdagochtend komen we handen tekort,' zei Fiona. 'Zit het erin dat je wat tijd overhebt om ons dan te helpen met de tafels?'

Abby was van plan zaterdagochtend kerstinkopen te doen, maar ze kon wel een uurtje missen.

'Ik kan hier net na tienen zijn,' bood ze aan.

'Dank je wel,' zei Fiona terwijl ze naar de boom keek, waar de pastoor hoog op een trapladder de laatste kerstverlichting in hing. 'Nigel wil erg graag dat alles perfect is voor onze senioren.'

Voordat Abby of Lisa kon reageren, sneed de dringende stem van een man door het geroezemoes in de zaal. 'Hang die sneeuwpop daar niet op, Janet!'

Er viel een moment stilte terwijl iedereen omkeek. De arme Janet bloosde. Zich ervan bewust dat ze nu in het middelpunt van de belangstelling stonden, lachte de man en zei op veel aardigere toon: 'Weet je nog wat ik zei over een evenwichtige verdeling van de kleuren, Janet? Misschien iets roods? Probeer het roodborstje eens?' suggereerde hij.

Janet keek hem met een adorerende blik aan en zei: 'Ja, Gregory.' En toen hij haar het roodborstje overhandigde: 'Dank je, Gregory.'

'De ophef die hij maakt over die verdomde boom,' mompelde Lisa terwijl ze met haar ogen rolde. 'Ken je hem? Gregory Tatton?'

'Alleen van gezicht,' antwoordde Abby.

Lang, slank, met een licht gebruinde teint die mooi afstak tegen zijn zilverkleurige leeuwenmanen en een glimlach die zijn spierwitte tanden toonde, was hij het schoolvoorbeeld van een zilvervos.

Een charmeur die een groepje vrouwen, die waarschijnlijk al een halve eeuw hun huizen versierden voor de kerst, onderwees in de kunst van het ophangen van boomversieringen.

En aan Janets reactie te zien, vonden ze het geweldig.

'Het is verdorie elk jaar hetzelfde,' zei Lisa. 'Dit is de parochiezaal, geen chic hotel. De boom is voor de kinderen, maar die man doet zijn uiterste best om de versieringen die ze hebben gemaakt weg te stoppen. Hij wilde niet eens de

popcornslingers gebruiken die de welpen vorige week hebben geregen.'

Aangezien de popcorn prachtig rond de boom was gedrapeerd, had Lisa hem duidelijk lik op stuk gegeven. Weinig mensen konden haar afkeurende blik weerstaan als ze ergens haar zinnen op had gezet.

Abby's boom was altijd lukraak volgehangen met versieringen die de kinderen in de loop der jaren hadden gemaakt. Er waren er zelfs een paar die ze zelf als kind had gemaakt. Een beetje versleten inmiddels, maar stuk voor stuk dierbare herinneringen.

'Ik ben blij dat ze die oude kerstverlichting nog steeds gebruiken,' zei Abby terwijl ze toekeek hoe de pastoor een engel ophing. 'Ze hingen in de boom toen ik hier nog naar kerstfeestjes kwam.'

De boom was al versierd met honderden witte lampjes, maar pastoor Nigel Keane was bezig met het draperen van vintage boomverlichting met lampjes in de vorm van roodborstjes, sneeuwpoppen, kerstpuddingen, engelen, peperkoekmannetjes en een grotere van de kerstman zelf die bovenin onder de ster kwam te hangen die nog op zijn plaats moest worden gezet.

'Nigel zou echt niet met zijn knie op een trap moeten staan,' zei Fiona, 'maar–'

'Ik hoop dat ze gecontroleerd zijn,' zei Lisa, minder bezorgd over de knie van de pastoor dan over de brandveiligheid. 'Het laatste wat we kunnen gebruiken is dat de parochiezaal in vlammen opgaat.'

'Nigel is zich zeer bewust van de veiligheidsvoorschriften. De verlichting is een paar weken geleden gecontroleerd,' verzekerde Fiona haar een beetje stijfjes. 'Kerstmis is zijn favoriete tijd van het jaar en hij wil dat alles perfect is.' Ze wierp een bezorgde blik op de grot. 'Hier zal hij niet blij mee zijn. Niet genoeg sneeuw, en deze stoel heeft betere dagen gekend.'

In het midden van de zitting was het brokaat eraf gesleten.

'Ik heb een rode plaid om eroverheen te leggen,' zei Fiona, 'en ik heb misschien nog een bus sneeuw in de pastorie. Ik ga ze nu halen.'

'Je bent hier al uren, Fiona. Zet maar een lekkere kop thee als je er toch bent,' riep Lisa haar na toen ze haastig wegliep. 'En neem tien minuten pauze.'

'Ik moet ook gaan,' zei Abby.

Ze was op weg naar de keuken om de mistletoe bij Penny of Trish achter te laten, toen hoog op de trap de telefoon van de pastoor begon te rinkelen.

'Ik moet deze aannemen,' zei hij, terwijl hij in zijn zak rommelde en naar beneden klom.

'Maak je geen zorgen, ik maak de kerstverlichting af en kan meteen de ster erop zetten. Laat de tiewraps maar op tafel liggen,' zei Gregory, terwijl de pastoor zich haastte om in de stilte van het voorportaal zijn gesprek aan te nemen. 'Nu, kan ik erop vertrouwen dat jullie dames het zonder mij afmaken?' vroeg hij, een tikje scherp.

Abby kon een koor van gegiechel horen opstijgen uit de groep dames om hem heen. Beattie ving haar blik op en trok een wenkbrauw op alsof ze wilde zeggen: *Niet te geloven, toch?* Abby grijnsde terug en zocht een plekje om haar bundel naar te leggen toen iemand achter haar haar naam riep.

'Mevrouw Finch!'

Ze draaide zich om en zag Gregory Tatton staan, zijn tanden glommen haar toe. 'Net degene die ik wilde spreken.'

HOOFDSTUK 3

'Edward!' riep Tatton naar iemand die half verborgen door de boom een uiteinde van een spandoek met de tekst VROLIJK KERSTFEEST langs de achtermuur aan het bevestigen was. 'Kom naar boven en bind de kerstverlichting vast terwijl ik deze lieve dame verlos van de overvloed aan mistletoe die ze zo aardig was om ons te brengen.'

'Edward' verscheen vanachter de boom en Abby realiseerde zich dat het Edward March was, haar docent Engels en degene die de toneelgroep van Maybridge High had geleid toen ze daar een leerling was geweest. Ze hield de mistletoe met een glimlach in Tattons richting en zei: 'Graag gedaan, maar neem me niet kwalijk…' en stak over om gedag te zeggen.

'Abby!' riep Edward uit, met een glimlach op zijn gezicht. 'Wat leuk om je te zien.'

'Het is lang geleden,' zei ze terwijl ze elkaar omhelsden. 'Waar ben je geweest? Hoe gaat het met je?'

'Ik voel me prima, bedankt,' zei hij, maar in tegenstelling tot de stralende Tatton zag hij er verre van goed uit.

Op school was hij een van die inspirerende docenten geweest die een zesde zintuig leken te hebben als het ging om

het aanraden van boeken die zijn leerlingen leuk zouden vinden, er altijd op gebrand hun afnemende plezier in lezen nieuw leven in te blazen.

Hij had hen ook aangemoedigd om te schrijven. En hij had haar aangemoedigd een tuindagboek bij te houden voor de school – iets wat een deel van haar leven was geworden. Voor haar eigen tuin en later voor die van haar klanten.

Een paar van zijn leerlingen waren een gepubliceerd auteur geworden.

Hij was met vervroegd pensioen gegaan een paar jaar nadat Abby was afgestudeerd, maar ze was geschokt door hoe slecht hij eruitzag. Zijn huid was gelig en dat had niets met de zon te maken. Hij zag er niet uit alsof hij uit bed hoorde te zijn, laat staan een trapladder op te klimmen.

'Ik vond het zo erg om te horen wat er met Howard was gebeurd,' zei hij.

'Ik heb je kaartje gekregen,' zei ze. 'Dank je.'

'Hoe gaat het met je?' vroeg hij. 'Hoe gaat het met je kinderen?'

'Het is moeilijk voor ze geweest,' gaf Abby toe. 'En dit wordt de eerste kerst zonder hun vader.'

'Dat is altijd het moeilijkst,' beaamde hij, zijn uitdrukking een moment somber, 'maar je sleept ze er wel doorheen.'

Voor ze verder kon informeren, onderbrak Tatton hen. 'De tijd dringt, Edward,' zei hij nadrukkelijk, 'en ik wil mevrouw Finch spreken.'

'Ik ben ermee bezig, Gregory, maar op dit moment wil Abby even met *mij* praten,' antwoordde hij met een mildheid die haar niet misleidde, en aan Tattons toegeknepen ogen te zien had hij de toon van autoriteit die een klas onder controle had zonder dat hij zijn stem hoefde te verheffen niet gemist.

Ze voelde wat onuitgesproken vijandschap tussen de twee, maar ze maakte zich meer zorgen om Edward, en niet alleen omdat hij er niet goed uitzag.

Er was een incident geweest tijdens een repetitie voor een

schooltoneelstuk toen Edward stokstijf was blijven staan boven aan een trap die identiek was aan de trap die bij de boom stond. Hij moest gered worden door een paar jongens uit de zesde klas. Hij was door het hoofd naar huis gebracht en een week lang was hij niet op school verschenen.

Misschien was het gewoon eenmalig, vanwege wat stress in zijn privéleven, maar Abby legde een hand op zijn arm. 'Laat zitten,' drong ze aan. 'Iemand anders kan de verlichting wel doen.'

Hij glimlachte naar haar, zich duidelijk bewust van wat ze aan het doen was. 'Het is goed, Abby. Ik kan dit.' Toen draaide hij zich om naar Tatton: 'Ik pak de ster en maak het karwei af terwijl ik daarboven ben, goed? Aangezien we weinig tijd hebben.'

'Laat dat, March!' Abby, verrast door zijn toon, draaide zich om en staarde hem aan. Tatton produceerde een verontschuldigend lachje. 'De ster was mijn bijdrage aan de boom en ik heb hem altijd op zijn plaats gezet. Iedereen weet dat.'

Het kon Abby niet schelen wat Gregory Tatton altijd deed, hij was onbeschoft geweest. Ze negeerde hem en richtte zich weer tot Edward.

'Edward, als je de zaterdag voor de feestdagen niets te doen hebt, de zestiende,' voegde ze eraan toe, 'kom dan een drankje bij ons doen. Jake Sullivan is er ook en ik weet zeker dat hij je graag wil zien.'

'Een van onze meer ondernemende leerlingen. Ik hoorde dat hij terug was in Maybridge.' Zijn glimlach was, in tegenstelling tot die van Tatton, echt. 'Het zou leuk zijn om hem te zien. Ik zal mijn best doen erbij te zijn.'

'Vanaf zeven uur,' zei Abby. 'En er is eten.'

'Als je klaar bent met het maken van feestplannen,' kwam Tatton tussenbeide, 'ga ik mevrouw Finch belonen met een kopje thee en een plakje van Trish' heerlijke taart.'

En met zijn hand tegen haar elleboog duwde hij haar weg van de boom.

Geïrriteerd over de vertrouwelijkheid en nog steeds bezorgd over Edward, wierp ze een blik achterom en zag hoe hij Tattons geliefde ster pakte en in de zak van zijn jasje stopte.

Hij ving haar blik op en gaf haar een knipoogje. Ze kuchte om de lach te bedwingen die opborrelde.

Wat hij ook van plan was, ze wilde zijn plezier niet bederven en voor Tatton haar blik kon volgen, vroeg ze: 'Wat is er zo speciaal aan de ster?'

Blij dat hij eindelijk haar aandacht had, zei Tatton: 'Hij was van mijn moeder. Mijn vader heeft hem voor haar gekocht toen ze op huwelijksreis waren in Italië, dus hij is heel dierbaar. Toen ik klein was, mocht ik hem altijd boven in de boom hangen, maar sinds mijn vrouw dood is, heb ik geen boom meer.'

'Het spijt me dat te horen.'

Hij knikte. 'Thuis heeft hij dus geen nut. Maar voor de boom hier is er dit jaar een extra verrassing. Ik heb er een elektrische fitting aan gemaakt en nu kan hij in de vintage kerstverlichting worden geschroefd. Het zal net zijn alsof mijn moeder daar is en over ons waakt.'

'Is het daarom uw voorrecht om pannenbier te vieren?' vroeg Abby. 'Omdat het uw ster is?'

'Pannenbier?' vroeg Tatton.

'Het is de ceremonie waarbij wordt gevierd dat het hoogste punt van een gebouw is bereikt,' legde ze uit. 'Dat heet "pannenbier vieren" en het betekent dat de opdrachtgever trakteert.'

'Is dat zo? Maar natuurlijk, u zit nu in het bestuur van Finch Developments,' zei hij, op een toon die nogal tevreden klonk.

Het was algemeen bekend dat Abby na de dood van haar man een meerderheidsbelang in het familiebedrijf van de Finches had geërfd, maar waarom dat Gregory Tatton tevreden zou stemmen, ontging haar.

Ze glimlachte en keek achterom. Ze zag dat Edward op de

trap stapte. Ondanks zijn verzekering dat het geen probleem voor hem was, greep hij de zijkanten zo stevig vast dat zijn knokkels wit waren.

'Is er niemand anders die dat kan doen?' vroeg ze. 'Edward ziet er nogal onvast uit.'

'Edward is best in staat om te beslissen of hij de taak aankan,' zei Tatton. Misschien leek ze niet overtuigd, want hij voegde eraan toe: 'We moeten alleen nog de laatste kerstverlichting vastmaken. Hooguit vijf minuten. Laten we nu Trish zoeken en dat kopje thee voor u halen en dan kunnen we even praten.'

'Zij en Penny zijn de keuken aan het schoonmaken, en trouwens, ik heb echt geen tijd, meneer Tatton–'

'O, alsjeblieft, noem me Gregory, Abby. Mag ik je Abby noemen nu we vrienden zijn?'

Hij wachtte niet op een antwoord maar overhandigde de mistletoe aan een vrouw die rondhing alsof ze hoopte opgemerkt te worden.

'Laura, wil jij dit voor me regelen? En misschien wil je nadenken over waar we het kunnen ophangen?'

Zijn stem leek ergens op te hinten en Laura, met roze haar en parels, trok een wenkbrauw op. 'Ik weet de perfecte plek, Gregory.'

'Brave meid.'

Meid?

Abby trok een gezicht, maar Laura glimlachte onnozel. 'Ik wilde zeggen hoe leuk ik je trui vind, Gregory. Zo passend bij deze tijd van het jaar!'

'Ja toch?' beaamde hij, terwijl hij heel tevreden keek. 'Trish Porter heeft hem voor me gemaakt. Zo'n talent.'

Laura's glimlach vervaagde snel en Abby had het gevoel dat ze nu hard zou moeten werken om alles wat Trish kon te evenaren.

Dat zou moeilijk worden. Tatton droeg een prachtige trui in Scandinavische stijl met een ingewikkeld patroon van sneeuwvlokken. Abby had online naar zulke truien gekeken,

omdat ze had gedacht dat het een goed cadeau voor Jake zou zijn, maar toen ze erachter kwam dat een goed handgebreid exemplaar meer dan duizend pond kostte, was ze van het idee afgestapt.

Ze vroeg zich af of Tatton enig idee had van het maandenlange werk en de vaardigheid die het maken van zo'n trui met zich meebracht. En het was niet zo dat Trish de hele dag thuis zat te luieren en niets anders te doen had.

Volgens Penny werkte ze de hele dag als serveerster in het café van de boekwinkel en dat was hard werken.

'Trish…' zei Gregory, toen ze uit de keuken kwam en met haar arm over haar voorhoofd wreef, duidelijk uitgeput. 'Een kopje thee en een stuk van je heerlijke chocoladefudgetaart voor Abby.'

'Het spijt me zeer, Gregory, ik heb deze hele week extra uren gewerkt en ik heb geen tijd gehad om te bakken.' Een vleugje ergernis trok over zijn gezicht en een beetje wanhopig klinkend voegde ze eraan toe: 'Ik zal er in het weekend een voor je bakken.'

Niet alleen een trui die vier cijfers waard was, maar ook taart. Ze wilde duidelijk indruk op hem maken.

'Geen thee voor mij, ik ben al laat,' zei Abby, terwijl ze zich vastberaden losmaakte van Tattons hand, die haar elleboog weer had vastgeklemd. 'Als je me wilt excuseren.'

Ze stak haar hoofd om de deur van de keuken. Penny zat half in de oven gedoken, maar ze riep toch gedag. Fiona had duidelijk Lisa's advies opgevolgd, want ze was nog niet terug. Abby liep naar de deur met Tatton, vervelend genoeg, nog steeds aan haar zijde.

'Ik moet bekennen dat ik een bijbedoeling had om je thee aan te bieden, Abby,' hield hij aan. 'Zoals ik al zei, ik wil je spreken.'

Hoe kwam ze in vredesnaam van deze man af…

'Het spijt me, meneer Tatton,' zei ze, terwijl ze zich nadrukkelijk hield aan de formele aanspreekvorm en op haar

horloge keek om te benadrukken dat ze haast had. 'Ik moet mijn dochter ophalen…'

'Het gaat over mijn tuin,' ging hij verder, alsof ze niets had gezegd. 'Ik vrees dat ik hem nogal heb verwaarloosd.' Hij trok een zelfvoldaan gezicht en raakte zijn borst aan. 'Net als mijn tuin is de oude pomp nogal vermoeid. We kunnen allebei wel een opknapbeurt gebruiken.'

Abby aarzelde.

Ze mocht dan wel de financiële zekerheid van het landgoed van haar overleden echtgenoot achter de hand hebben – als dat uiteindelijk verkocht werd – maar Earthly Designs was geen hobby.

Het bedrijf moest zichzelf kunnen bedruipen, anders had het weinig zin. Voor de renovatie van de ommuurde tuin en de inrichting van de nieuwe studio en werkruimtes was een aanzienlijke lening van de bank nodig geweest. Ze kon het zich niet veroorloven werk af te wijzen.

'Ik kan niet helpen met het hart, meneer Tatton… Gregory… maar ik wil graag bespreken hoe Earthly Designs kan helpen met de tuin, maar niet nu. Ik kan een tienjarige niet laten wachten,' zei ze, terwijl ze in haar tas naar een kaartje zocht en het hem aanbood. 'Bel me en we maken een afspraak.'

'Dat is een beetje formeel.'

Ze fronste, niet zeker wat hij bedoelde. 'Sorry?'

'Nu we vrienden zijn.'

Vrienden? Hij had het kaartje niet aangenomen en toen Abby opkeek, zag ze wat Penny bedoelde met zijn glimlach. Onder die keurige charme zat iets vreemd suggestiefs, alsof ze samenzweerders waren met een geheim dat de rest van de wereld niet kende.

Ze wilde hem net beleefd vertellen dat 'formeel' de enige manier was waarop ze zakendeed, toen Edward riep: 'Ik heb de laatste lampjes erin en de ster zit stevig op zijn plaats. Kan iemand de kerstverlichting aandoen om te controleren of alles werkt?'

Tatton draaide zich om en staarde vol ongeloof naar de glinsterende glazen ster die nu boven op de boom prijkte.

'Wel verd…! Niemand komt aan mijn ster! Ik heb je gewaarschuwd, March…'

'Sorry… Wat zei je?' Edward fronste en friemelde aan zijn oor. 'Verdomd ding… Hij doet het vandaag soms wel en soms niet. Ik denk dat ik een nieuwe batterij nodig heb…'

Abby had geen gehoorapparaat gezien, hoewel ze tegenwoordig erg klein waren. Maar de toneelgroep op school was Edwards kindje geweest. Hij was een briljante regisseur geweest en had gespeeld bij de Maybridge Players. Ze was er vrij zeker van dat hij nu acteerde en, te oordelen naar het gegrinnik, was ze duidelijk niet de enige…

'Arjun,' riep Edward, zich klaarblijkelijk niet bewust van Tattons woede, 'jij staat het dichtstbij…'

Vanwege een schijnbaar plotseling gehoorverlies werd Tattons woedende 'Wacht!' niet gehoord toen de gepensioneerde advocaat Arjun Bedi – ze was er vrij zeker van dat hij een van de gniffelaars was – de kerstverlichting in de boom aandeed.

Honderden witte ledlampjes begonnen te fonkelen en ontlokten een opgetogen 'Aaaah'.

'De bijzondere lichtjes zijn niet aan,' merkte iemand op. 'Een van de lampjes moet los zitten.'

Edward, die was begonnen met afdalen, hoorde dat duidelijk genoeg. 'Het ligt waarschijnlijk aan de ster. Het was een beetje een gepriegel met de fitting.'

'De fitting past perfect,' zei Tatton verontwaardigd.

'Geef me een minuutje en ik zal kijken of ik hem kan aandraaien.'

'Wees voorzichtig. Hij is oud. En breekbaar…'

Tattons verontwaardiging had in een oogwenk plaatsgemaakt voor bezorgdheid. De ster betekende duidelijk veel voor hem.

Er was een lichte flikkering toen Edward het fragiele glas aanraakte en na een moment van aarzeling ging hij nog een

stapje hoger om hem beter vast te kunnen pakken. Maar toen hij de ster steviger aandraaide, klonk er een knetterend geluid van elektriciteit, gevolgd door een knal toen de stoppen doorsloegen en de zaal in duisternis werd gehuld.

Er klonk een kreet van schrik en wat nerveus gelach, dat snel verstomde toen er iets door de takken van de boom viel en met een misselijkmakende plof neerkwam.